

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **Asociace Falun Gong České republiky, z. s.**, IČO: 26597543
sídlem V Brance 436, 267 62 Komárov
zastoupena advokátkou Mgr. Helenou Hejskovou
sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, čj. MHMP 1613584/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, čj. MHMP 1613584/2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Heleny Hejskové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Jádrem sporu je otázka, zda nárok na neplacení místního poplatku ze vstupného (§ 6 odst. 1 věty poslední zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (**zákon o místních poplatcích**)) mohl žalobkyni zaniknout dle § 14a odst. 6 téhož zákona, pokud svou akci neohlásila v souladu s § 14a odst. 1 cit. zákona.
2. Žalobkyně je zapsaným spolkem. Jak plyne z jejích stanov, žalobkyně mj. pořádá kulturní představení na podporu v Číně pronásledovaných stoupenců hnutí Falun Gong. Ve dnech 28. 5. 2022 a 29. 5. 2022 v Kongresovém centru Praha pořádala tři kulturní akce Shen Yun (dále tyto události souhrnně jako **představení**). Úřad městské části Prahy 4 (**správce poplatku**) vyměřil žalobkyni místní poplatek ze vstupného na představení ve výši 638 622 Kč, který zvýšil dle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích na dvojnásobek, tedy 1 277 244 Kč [platební výměr ze dne 21. 12. 2022 (**platební výměr**)]. Správce poplatku se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že představení měla spadat pod výjimku stanovenou v § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích. Na základě této výjimky se poplatek ze vstupného neplatí, pokud celý výtěžek pořadatel odvede na charitativní a veřejně prospěšné účely. Dle správce poplatku žalobkyně nemohla využít této výjimky z povinnosti zaplatit poplatek, neboť neohlásila údaje ve smyslu § 14a odst. 1 a 6 zákona o místních poplatcích.
3. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala. K odvolání žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) změnil platební výměr tak, že místní poplatek ze vstupného snížil na částku 638 623 Kč. Odstranil tedy sankční 100% navýšení poplatku.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně brání žalobou. V ní mj. namítá, že správce poplatku musel již z dřívějšího působení žalobkyně vědět, že její činnost, včetně pořádání kulturního představení Shen Yun, je neziskovou akcí, konanou čistě pro charitativní účely, a tedy že se z takové akce neplatí místní poplatek ze vstupného. Žalobkyně v žalobě specifikovala šest žalobních bodů:

- Ustanovení § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích na tento případ nedopadá, neboť se týká pouze zániku nároku na osvobození (osvobození od poplatku obsahuje např. § 3b zákona o místních poplatcích) nebo úlevy [kterou může obec upravit v obecně závazné vyhlášce, avšak obecně závazná vyhláška č. 10/2011 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku ze vstupného (**vyhláška**), žádnou úlevu neupravuje]. Výjimka z povinnosti platit místní poplatek upravená v § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích nedopadá na situace, v rámci kterých se poplatek neplatí ze zákona.
- Správce poplatku měl již před vydáním platebního výměru informace o tom, že představení naplňují podmínky pro výjimku z poplatkové povinnosti pro místní poplatek ze vstupného. Žalobkyně poukázala na § 14a odst. 2 a 5 zákona o místních poplatcích, dle nichž údajně neměla povinnost ohlásit údaj, který může správce poplatku automatizovaným způsobem zjistit z rejstříků nebo evidencí, do nichž má zřízen automatizovaný přístup. Správce poplatku se dopustil přehnaného formalismu, neboť žalobkyni nevyzval k doplnění tvrzení ohledně předložených listin (u listin předložených v anglickém jazyce s českým překladem) a k doplnění listin z e-mailové zprávy v listinné podobě. Tento chybný postup neopravil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- Správce poplatku měl žalobkyni doručit výzvu k doložení konkrétních listin. Ze zákona totiž nevyplývá, jak podrobné údaje má poplatník místního poplatku sdělit správci poplatku. Tento chybný postup žalovaný vytkl správci poplatku, avšak dále se tímto nezabýval, neboť eventuální zjištění považoval za nadbytečná vzhledem k (nesprávné) aplikaci § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích.
- Správce poplatku postupoval až příliš formalisticky. Měl žalobkyni pomoci, aby řádně předložila veškeré listiny. Žalobkyně je připravena k výzvě předložit důkazy v požadovaném rozsahu.
- Žalovaný uznal splnění podmínek pro „osvobození“ pro charitativní účel představení, avšak chybně aplikoval úpravu ohledně zániku osvobození. Dle žalobkyně z toho vyplývá, že pokud by ohlášení představení žalobkyně uskutečnila včas, měl by žalovaný za prokázané, že se jedná o charitativní akci.
- Výše vyměřeného poplatku je ve vztahu k majetkové podstatě žalobkyně nepřiměřená. Tuto skutečnost musel správce poplatku seznat z předložených stanov, jelikož žalobkyně disponuje nulovou majetkovou podstatou. Při stanovení výše vstupného na představení nekalkulovala s místním poplatkem. Vyměřený poplatek má tak pro ni likvidační charakter.

5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 12. 2023 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalobkyně neohlásila údaje rozhodné pro osvobození od poplatku ve lhůtě dle § 5 odst. 1 vyhlášky. Její nárok na osvobození od poplatku tak zanikl dle § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích.

6. Na místní poplatek ze vstupného dopadá povinnost podat ohlášení dle § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích, neboť není vyňat z působnosti zákona. Charakter § 6 odst. 1 věty poslední cit. zákona žalovaný odvodil z důvodových zpráv k návrhu zákona o místních poplatcích¹ (**důvodová zpráva**) a k novele tohoto zákona č. 170/2017 Sb.² (**důvodová zpráva k novele**). Z nich vyplývá, že toto ustanovení nelze vyložit jinak, než jako zákonné osvobození, které podléhá jak povinnosti ohlášení, tak případným souvisejícím sankcím.

7. Správní orgány neměly zjišťovat potřebné údaje automatizovaným způsobem z rejstříků nebo evidencí, do nichž má správce poplatku zřízený automatizovaný přístup, mj. i proto, že žalobkyně nezveřejnila stanovy ve strojově čitelné podobě. Správní orgány nepostupovaly v rozporu se zásadou vstřícnosti a přiměřenosti. Důkazní břemeno tížilo žalobkyni. Správce poplatku ji upozornil výzvami ze dnů 23. 5. 2022 a 24. 10. 2022. Žalovaný pak nedoplňoval dokazování z vlastní iniciativy. Nadto prokázání skutečnosti, že zisk z představení žalobkyně použila na charitativní účely, nepovažoval žalovaný za rozhodné, neboť dle § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích žalobkyni již zanikl nárok na osvobození od platby místního poplatku.

8. Žalobkyně neprokázala ani samotný nárok na osvobození od poplatku ve smyslu § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích. Ve vyúčtování celé akce ze dne 4. 10. 2022 (**vyúčtování představení**) uvedla, že celkově vybrala na vstupném na představení 12 772 443 Kč, následně doložila, že odvedla peněžní prostředky ve výši 7 289 246 Kč na charitativní účely, tzn. 57 % z vybraného vstupného. Z charakteru představení, osoby poplatníka ani z jeho stanov nevyplývá, že celý výtěžek z představení žalobkyně odvedla na charitativní účely. To je přitom podmínkou pro uplatnění osvobození na základě § 6

¹ Sněmovní tisk č. 50, Česká národní rada, VI. volební období 1990 - 1992, digitální repozitář, www.psp.cz.

² Sněmovní tisk č. 873/0, 7. volební období 2013 - 2017, digitální repozitář, www.psp.cz.

odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích, ohledně kterého žalobkyně neunesla důkazní břemeno.

9. Na území městské části Prahy 4 se akce označované jako Shen Yun konaly v letech 2008, 2013 a 2022, tedy s několikaletým odstupem, přičemž v roce 2008 ji pořádal subjekt odlišný od žalobkyně. Správce poplatku tak nemohl až do obdržení ohlášení dne 5. 10. 2022 předpokládat, že žalobkyně chtěla uplatnit nárok na osvobození od místního poplatku. Na základě veřejně dostupných informací žalovaný zjistil, že představení Shen Yun se konala na území městské části Praha 4 ve dnech 10. – 11. 3. 2008 a 2. – 3. 4. 2013. Představení v roce 2008 nepodléhalo místnímu poplatku ze vstupného. U představení v roce 2013 žalobkyně nesplnila ohlašovací povinnost a správce poplatku se o konání této akce nedozvěděl.

10. Není pravda, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že v případě výzvy správce poplatku mohla žalobkyně prokázat, že celý výtěžek z akce odvedla na charitativní a veřejně prospěšné účely. Žalovaný v něm dospěl k závěru, že žalobkyně ve vztahu k nároku na osvobození od místního poplatku ze vstupného neunesla své důkazní břemeno, které ji tížilo ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (**daňový řád**). Možnost prokázat svá tvrzení přitom žalobkyně měla jak v řízení před správcem poplatku, tak před žalovaným.

11. Žalobkyně konečně nedoložila tvrzení o nepřiměřeném dopadu napadeného rozhodnutí na její majetkovou podstatu.

III. Právní názor soudu

12. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (**s. ř. s.**)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

13. U jednání dne 21. 10. 2024 soud nejprve stručně zrekapituloval obsah soudního spisu a podání stran. Ty poté setrvaly na shora předestřené argumentaci. Soudu potvrdily, že v této věci jde o řešení právní otázky. I proto žalobkyně netrvala na důkazních návrzích, které uvedla v žalobě. Žalovaný zdůraznil, že v jeho chápání zákon o místních poplatcích pracuje také s kategorií vyjmutí z poplatkové povinnosti. Za takové vyjmutí však nepovažoval § 6 odst. 1 věta poslední zákona. Jako příklad vyjmutí uvedl § 3a odst. 2 zákona (předmětem poplatku *není*) nebo to, že místní poplatek se platí ze psa, a ne za kočku.

14. Žaloba je důvodná.

15. Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Lze z něj seznat, jakým způsobem správní orgány rozhodly, výrok neodporuje odůvodnění, je z něj možné zjistit, jakými úvahami byly správní orgány vedeny a jak vypořádaly námitky. V podrobnostech soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (**NSS**) stran otázky nepřezkoumatelnosti.

16. K věci samé. Poplatek ze vstupného, jakož i případy, v nichž se neplatí, reguluje § 6 odst. 1 zákona o místních poplatcích v rozhodném znění. Dle něj se poplatek ze vstupného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vybírá ze vstupného na kulturní, sportovní, prodejní nebo reklamní akce, sníženého o daň z přidané hodnoty, je-li v ceně vstupného obsažena. Vstupným se pro účely tohoto zákona rozumí peněžitá částka, kterou účastník akce zaplatí za to, že se jí může zúčastnit. Z akcí, jejichž celý výtěžek je odveden na charitativní a veřejně prospěšné účely, se poplatek neplatí (důraz doplnil soud).

17. Na základě § 14a odst. 1 téhož zákona, ve znění do konce roku 2023, byl poplatník nebo plátce poplatku *povinen podat správci poplatku ohlášení, nevyloučí-li obec tuto povinnost v obecně závazné vyhlášce*. Dle odst. 2 písm. c) téhož ustanovení poplatník nebo plátce uvede údaje rozhodné pro stanovení poplatku.

18. Dle § 14a odst. 5 zákona o místních poplatcích *povinnost ohlásit údaj podle odstavce 2 nebo jeho změnu se nevztahuje na údaj, který může správce poplatku automatizovaným způsobem zjistit z rejstříků nebo evidencí, do nichž má zřízen automatizovaný přístup. Okruh těchto údajů zveřejní správce poplatku na své úřední desce. Pokud poplatník nesplní povinnost ohlásit údaj rozhodný pro osvobození nebo úlevu od poplatku ve lhůtě stanovené obecně závaznou vyhláškou nebo ve lhůtě podle odstavce 4, nárok na osvobození nebo úlevu od tohoto poplatku zaniká; za nesplnění této povinnosti nelze uložit pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy* (§ 14a odst. 6 téhož zákona ve znění do konce roku 2023; důraz doplnil soud).

19. Na území hlavního města Prahy reguluje místní poplatek ze vstupného vyhláška. Dle § 2 písm. a) bodu 1 této vyhlášky mezi kulturní akce patří i hudební a taneční díla a vystoupení výkonných umělců. Sazba poplatku u těchto akcí činí 5 %, konají-li se v prostorách s kapacitou nad 3 000 osob [§ 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky]. Dle přílohy k této vyhlášce ovšem Městská část Praha 4 tento poplatek vybírá, pokud se kulturní akce koná v prostorách s kapacitou nad 1 000 osob. Podle § 5 odst. 1 písm. c) vyhlášky je poplatník povinen ohlásit správci poplatku údaje rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti nejméně týden před konáním akce. U akcí, jejichž celý výtěžek je určen na charitativní a veřejně prospěšné účely, musí poplatkový subjekt v téže lhůtě uvést též účel použití výtěžku. Dle § 9 vyhlášky řízení o poplatku vedou městské části příslušné podle místa konání akce.

20. Soud v posuzovaném případě seznal dvě základní otázky. První se týká § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích, konkrétně toho, zda i poplatník, který se domnívá, že *neplatí* místní poplatek ze vstupného, a který současně neohlásil jeho kulturní akci ve smyslu § 14a odst. 1 cit. zákona ve spojení s § 5 vyhlášky, ztrácí nárok na neplacení tohoto místního poplatku. Tuto otázku lze též pojmout tak, jestli *neplacení poplatku* v § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích lze podřadit pod či ztotožnit s *osvobozením* od poplatku či *úlevou* na něm. Za druhé pak soud řešil, jestli žalobkyně mohla prokázat, že odvedla celý výtěžek z představení na charitativní či veřejně prospěšné účely, resp. zda ji k tomu správní orgány vytvořily prostor, který předpokládá zákon o místních poplatcích ve spojení s daňovým řádem.

Neplacení poplatku dle § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích

21. Soud předesílá, že v projednávané kauze pracoval s ne zcela konzistentní terminologií zákona o místních poplatcích. Přitom pečlivě srovnával několik interpretačních variant dotčených ustanovení. Jakkoli soud v obecné rovině souzní s výkladem žalovaného, který nejlépe vystihuje racionální uspořádání právních vztahů, nemohl přisvědčit jeho závěru stran povahy § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích. Za okolností tohoto Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

případu totiž soud nebyl schopen izolovat jedinou životaschopnou výkladovou alternativu zákona, na základě které by správní orgány mohly uložit žalobkyni poplatkovou povinnost způsobem, kterým postupoval žalovaný.

22. Jazykový výklad představuje jen prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Přestože soud neustal u pouhého jazykového hlediska, s respektem k zásadě *in dubio pro mitius* (např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2023, čj. 2 Afs 323/2021-56, č. 4546/2024 Sb. NSS, *Grandi Stazioni*, bod 81) v této věci nemohl pominout jeho nenahraditelnou funkci (viz dále).
23. V zákoně o místních poplatcích soud identifikoval tři svébytné způsoby, jimiž zákonodárce omezil placení místních poplatků, a to
- vyjmutí z poplatkové povinnosti,
  - osvobození z poplatkové povinnosti,
  - úlevy od poplatku.

U jednání k tomu žalovaný doplnil čtvrté omezení poplatkové povinnosti, které dle něj spočívá ve zvláštní sazbě místního poplatku v některých situacích.

24. V tomto případě dle soudu nejde o úlevu od místního poplatku (např. § 3 odst. 3 věta druhá zákona o místních poplatcích), ani o případ zvláštní sazby místního poplatku. Tyto dva způsoby omezení poplatkové povinnosti navíc spolu úzce souvisejí, nespádají-li pod stejnou kategorii. V dalším odůvodnění soud neřeší tyto svébytné druhy omezení poplatkové povinnosti.

25. Zákon o místních poplatcích již od počátku jeho účinnosti používá různá jazyková vyjádření omezení poplatkové povinnosti, např. předmětem poplatku *není*, poplatek *nepodléhá*, poplatek se *neplatí* či od místního poplatku výslovně *osvobozuje*.

26. Jádrem pudla je jemné rozlišování mezi obdobnými, přesto však odlišnými pojmovými spojeními, které zákonodárce nepoužil vždy jednoznačným, pochybnosti nevyvolávajícím, způsobem. Na jedné straně jde o pojmová spojení, dle nichž se místní poplatek „*neplatí*“ (např. § 4 odst. 1 věta poslední; § 6 odst. 1 věta poslední § 10 odst. 1, věta druhá, téhož zákona), a na straně druhé ustanovení, která poplatníky od místního poplatku výslovně „*osvobozují*“ (§ 3 odst. 2, věta druhá; § 3b odst. 1 a 2 a § 10g téhož zákona). Z gramatického hlediska pojmová spojení, dle něž se místní poplatek *neplatí*, na první pohled indikují tzv. věcné či osobní vyjmutí z poplatkové povinnosti. Takovým vyjmutím zákonodárce negativně vymezil situace či osoby, na které místní poplatek vůbec nedopadá.

27. Výslovným osvobozením poplatníka (či plátce) od poplatku zákonodárce reguluje situace, v nichž povinnost zaplatit poplatek vzniká, ale adresát této povinnosti je od poplatku *osvobozen*. Obě tato omezení poplatkové povinnosti ohraničují rozdílná jazyková vyjádření (*neplatí* x *osvobozuje*), jakkoli jsou jejich význam či důsledky stejné pro valnou většinu adresátů zákona o místních poplatcích. Již proto je bez dalšího nelze zařazovat do jedné kategorie osvobození, jak učinil žalovaný.

28. Při podrobnějším náhledu na § 6 odst. 1 větu druhou zákona o místních poplatcích z gramatického hlediska lze také usoudit, že neplacení místního poplatku se neváže k rozsahu působnosti zákona, ale až k momentu platební povinnosti. To by znamenalo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

situace, které čelí potenciální adresát zákona o místních poplatcích, není zcela vyjmuta z dosahu tohoto zákona, ale jde pouze o jiné, poněkud nejasné vyjádření situace, v níž je adresát § 6 odst. 1 osvobozen od místních poplatků. Tomuto výkladu napovídá skutečnost, že sloveso *platí* lze v kontextu tohoto ustanovení vykládat také doslovně *jen* v platební rovině.

29. Jak soud uvedl již výše, pro vyřešení této kauzy je stěžejní, zda § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích *vyjímá* z dosahu tohoto zákona situace, v nichž je celý výtěžek ze vstupného odveden na charitativní a veřejně prospěšné účely (stejně koncipován je § 4 odst. 1 věta poslední). Soud nepochybuje, že za vyjmutí z poplatkové povinnosti je nutné považovat situaci, v níž zákonodárce nereguluje předmět poplatku. V tomto žalovaný u jednání správně poukázal na to, že zákon o místních poplatcích nedopadá na kočky, ale jen na psy (§ 2). Je zřejmé, že za vyjmutí z poplatkové povinnosti lze považovat také explicitní vynětí určitých situací z dosahu zákona (např. dle § 3, § 3a odst. 2 předmětem místního poplatku *není* ...).

30. NSS již v minulosti vyslovil, že za vyjmutí z místního poplatku lze považovat také ustanovení, jímž zákonodárce určil, že určitá situace poplatku *nepodléhá* (rozsudek ze dne 25. 11. 2009, čj. [2 Afs 51/2009-85](#), *Lázně Velichovky*; k § 3 odst. 2 zákona o místních poplatcích ve znění ke dni 6. 5. 2008). NSS uvedl, že v takové situaci jde o negativní definici poplatníků místního poplatku. Přestože slovesa *nepodléhat* a *neplatit* nejsou synonyma, soud nemůže přehlédnout, že z hlediska důsledků jejich interpretace a aplikace v konkrétních situacích mají tato slovní vyjádření obdobné účinky. Obě tato vyjádření totiž shodně vylučují povinnost platit místní poplatek; poplatku *nepodléhá* a poplatek *neplatí* tak legitimně mohou být vnímána jako svého druhu synonymní výrazy. K tomuto výkladu, a tedy k rozlišení mezi vyjmutím a osvobozením od místních poplatků, se také příklání část autorů odborné literatury [Pelc, V. *Místní poplatky. Oprávnění obcí. Povinnosti podnikatelů, živnostníků a občanů*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, převzato z beck-online (**komentář Beck**); či Radvan, M. *Místní daně*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012].

31. Zůstaneme-li u gramatického výkladu, *osvobození* od poplatku zákon o místních poplatcích vždy *expressis verbis* zmiňuje, a to např. v § 2 odst. 2 zákona o místních poplatcích (v souvislosti s poplatky za psa) či v § 3b odst. 1 a 2 a § 10g téhož zákona. V zákoně o místních poplatcích v rozhodném znění je osvobození od poplatkové povinnosti tzv. personálním osvobozením. Pokud by se skutečně mělo jednat o zákonné osvobození od poplatku i v případě neplacení poplatku dle § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích, zákonodárce mohl takhle jednoznačně koncipovat i toto ustanovení. Zákonodárce ostatně zákon o místních poplatcích několikrát novelizoval a v průběhu jeho existence jediné původní osvobození (§ 8 odst. 3 zákona ve znění do 27. 5. 1991) postupně rozšířil na 4 případy výslovného osvobození v rozhodném znění zákona (§ 2 odst. 2, § 3b odst. 1 a 2, § 10g). Současně ovšem v několika ustanoveních nadále ponechal formulaci, že se poplatek neplatí (např. § 4 odst. 1 věta poslední; § 6 odst. 1 věta poslední; § 10 odst. 1, věta druhá) nebo také, že poplatku nepodléhá (§ 4 odst. 3). Soud se za těchto okolností necítí být oprávněn dotvářet význam nejasného jazykového vyjádření normy tak, aby tato odpovídala pozdějšímu výkladu žalovaného, a to zejména za situace, v níž zákon o místních poplatcích vůbec nepracuje s kategorií věcného osvobození od místního poplatku.

32. Oproti právě uvedenému stojí názor žalovaného, který se inspiroval pozdějším komentářem k zákonu o místních poplatcích z dílny jiného autorského kolektivu [Těžký, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V., Jantoš, M., Siuda, K., Edelmannová, R., a Poppelková, L. *Zákon o místních poplatcích: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, dostupný v systému ASPI (**komentář ASPI**]). Žalovaný měl za to, že pokud zákon pracuje s neplacením místního poplatku ze vstupného, nejedná o vyjmutí z poplatkové povinnosti ani o negativní vymezení předmětu zpoplatnění. Dle shora cit. komentáře ASPI by negativním vymezením předmětu zpoplatnění bylo definování akcí, na které se zákon o místních poplatcích nevztahuje, přičemž na všechny takto nedefinované akce by se vztahoval. Dále se dle komentáře ASPI jedná o věcné osvobození od placení místního poplatku (stejně jako je tomu v případě § 4 odst. 1 téhož zákona).

33. K tomu soud uvádí, že z jazykového hlediska nepovažuje za přílehlavý argument, že negativním vymezením předmětu by bylo definování akcí, na které zákon nedopadá. Byť na základě § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích nelze na první pohled a bez dalšího jednoznačně identifikovat, zda poplatník bude z kulturní akce platit místní poplatek ze vstupného, nelze ani říct, že by na základě tohoto ustanovení – po prošetření rozhodných okolností každého případu – nebylo možné určit, zda se poplatek platí, či nikoliv. Klíčem k aplikaci § 6 odst. 1 věty poslední, a tedy, zda je ta která akce vyjmuta z poplatkové povinnosti, je zjištění, zda výtěžek ze vstupného byl zcela odveden na charitativní či veřejně prospěšné účely. To, že je třeba nejprve zjistit, zda celý výtěžek byl odveden tak, jak předpokládá cit. ustanovení, neznamena, že nejde o negativní vymezení předmětu regulace. Jak u institutu vyjmutí, tak u osvobození od místního poplatku, je vždy třeba zjistit rozhodné skutečnosti a až poté lze tyto subsumovat pod jim odpovídající normu.

34. Nelze opomenout, že i jiné (obdobné) zákony pracují s omezením poplatkové povinnosti. Pokud v konkrétním typu situace tyto zákony předpokládají osvobození od poplatku, vždy tuto situaci, poplatníka či plátce výslovně od poplatku osvobozují. Dle soudu ani ve vztazích, které regulují tyto zákony, nedochází k zaměňování mezi osvobozením od poplatku a vyjmutím z poplatkové povinnosti. Zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, pracuje zejména s osvobozením od správního poplatku. Vyjmutí z povinnosti platit správní poplatek lze nalézt pouze ve čtyřech případech přechodných ustanovení zákona a pak v položce 57 sazebníku poplatků, kterou zákonodárce uvedl slovy „*předmětem poplatku není*“. Naproti tomu zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, v § 4 reguluje osvobození od poplatku a v § 5 odst. 2 a 5 vyjímá určitý okruh osob z placení poplatku. Toto rozlišení je prakticky viditelné také v § 8 odst. 2 a 8 téhož zákona, které tyto dvě kategorie omezení placení poplatku výslovně odlišují. Navíc v § 2 odst. 4 jednoznačně z okruhu situací regulovaných zákonem vyjímá konkrétní okruhy zařízení („*poplatku nepodléhají*“). Konečně pak zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, výslovně pracuje zejména s osobním a věcným osvobozením od soudních poplatků, avšak z toho činí dvě terminologické výjimky v § 6a odst. 5 a v položce 22 bod 4 přílohy k zákonu (k *neplacení* dle § 6a odst. 5 viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 2. 2016, čj. 10 Afs 186/2014-60, *Spolana*; srov. také Večeřa, J. *Zákon o soudních poplatcích a předpisy související*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015). Vedle toho lze vyjmutí z poplatkové povinnosti identifikovat v sazebníku poplatků u položek 30 až 32, dle nichž některé úkony „*nepodléhají*“ soudnímu poplatku.

35. Posune-li se soud k historickému výkladu, důvodová zpráva k zákonu o místních poplatcích se omezila na lakonické konstatování, že „*u jednotlivých poplatků se navrhuje vymezit, za co se poplatek platí, kdo jej platí a navrhuje se horní hranice sazby*. U některých

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

poplatků je stanoveno, kdo poplatek neplatí“ (sněmovní tisk č. 50, Česká národní rada, VI. volební období 1990 - 1992, digitální repozitář, www.psp.cz). Takové odůvodnění návrhu zákona – nepřihlédne-li soud k dalším argumentům – svědčí ve shodě s čirým gramatickým výkladem spíše pro negativní vymezení předmětu poplatku, a tedy vyjmutí některých situací z dosahu zákona o místních poplatcích. Na jiném místě ovšem předkladatel návrhu zákona k úpravě místního poplatku ze vstupného uvedl, že k „podpoře kulturních akcí, jejichž výtěžek bude použit na dobročinné účely se navrhuje tyto akce od poplatku osvobodit“. Na základě právě uvedeného soud nemohl bez dalšího vycházet z historického výkladu zákona obsaženého v důvodové zprávě. Tak jako řada jiných zákonů, ani zákon o místních poplatcích, který zákonodárce přijal před téměř čtvrtstoletím, není při jeho výkladu bezproblémový. Původní terminologickou nejednotnost zákonodárce dosud neodstranil. Soudu nepřísluší, aby ji svým výkladem v této věci překonával. Naopak zde uvedené závěry mají být impulzem pro zákonodárce, aby se nastolenými otázkami podrobněji zabýval.

36. Dále žalovaný poukázal také na důvodovou zprávou k již cit. novele zákona o místních poplatcích č. 170/2017 Sb. V ní zákonodárce odůvodňoval zánik nároku na osvobození v případě jeho opožděného ohlášení tak, že uvedená změna

povede k odstranění situace, kdy poplatníci mnohdy uvedenou povinnost neplní, popř. plní, ale až po zahájení řízení o stanovení poplatku nebo řízení o jeho vymáhání. V důsledku toho se zvyšují náklady řízení správce poplatku, neboť ten musí zjišťovat a ověřovat skutečnosti, které je ze zákona povinen prokazovat poplatník.

V této pasáži důvodové zprávy k zákonu o místních poplatcích nelze postřehnout záměr zákonodárce upravit neplacení poplatku ze vstupného jako osvobození od poplatku. Z výše citovaného nevyplývá, že by se měla úprava zániku nároku na osvobození od místního poplatku v případě jeho opožděného ohlášení (tehdy § 14a odst. 4; v rozhodném znění pak § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích) vztahovat i na poplatek ze vstupného, který s konceptem osvobození nijak nepracuje. Navíc u této důvodové zprávy lze jen stěží vycházet z předpokladu racionálního zákonodárce, pokud navrhované a schválené znění tehdejšího § 14a odst. 4 při nesplnění ohlašovací povinnosti vylučovalo možnost uložit pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, avšak důvodová zpráva počítala s přesným opakem, a tedy s tím, že i pokud zaniká nárok na osvobození či úlevu od místního poplatku, lze uložit pokutu dle § 247a daňového řádu.

37. Přes výše uvedené je třeba dodat, že důvodové zprávy mají jen podpůrný výkladový význam, který není nikterak závazný. Zákonodárce, i pokud by tak chtěl postupovat, nemůže důvodovou zprávou zhojit nekompletnost, nejasnost či nepřesnost znění zákonného ustanovení, které má být samo o sobě jasné a srozumitelné. Na právě uvedeném nic nemění společné metodické doporučení, které vydalo Ministerstvo vnitra ve spolupráci s Ministerstvem financí a další podklady, které žalovaný použil v napadeném rozhodnutí. Tyto interní dokumenty, jakkoli je vydaly ústřední správní orgány, nejsou obecně závazné, byť soud rozumí snaze žalovaného je respektovat.

38. Soud se dále zbýval účelem § 6 odst. 1 věty poslední ve spojení s § 14a odst. 1 a 6 zákona o místních poplatcích, a to i z hlediska systematiky tohoto zákona. Pokud by žalobkyně nebyla plátcem ani poplatníkem místního poplatku ze vstupného (pokud by ji § 6 odst. 1 věta poslední z dosahu zákona o místních poplatcích zcela vyňala), bylo by logické, aby nemusela plnit ani notificační povinnost [podobně jako majitelé koček či u místního poplatku z pobytu ty osoby, které dle § 3 nejsou v obci přihlášeny k pobytu, ale Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dle § 3a odst. 2 písm. a) v obci pobývají proto, že je jim na základě zákona omezoována osobní svoboda]. Pokud by ovšem žalobkyně byla subjektem poplatku, ze systematiky zákona plyne, že by měla plnit i ohlašovací povinnost dle § 14a odst. 1 zákona o místních poplatcích. Nelze odhlížet od toho, že § 5 odst. 1 písm. c) vyhlášky stanovil ohlašovací povinnost ohledně údajů rozhodných pro stanovení výše místního poplatku ze vstupného (nejméně týden před konáním akce). Jde-li o akci, jejíž celý výtěžek je určen na charitativní, resp. veřejně prospěšné účely, musí poplatkový subjekt v téže lhůtě uvést též účel použití výtěžku. Právě cit. ustanovení vyhlášky napovídá tomu, že žalobkyni, která se domáhá vyjmutí z dosahu zákona o místních poplatcích, skutečně tížila ohlašovací povinnost dle § 14a odst. 1 zákona o místních poplatcích. Pokud by soud vešel na tento výklad, musel by dát za pravdu žalovanému, že *neplacení* poplatku lze ztotožnit se zákonným *osvobozením*. Pokud by žalobkyně skutečně na základě zákona (a nejen na základě vyhlášky, o níž platí, že jí lze regulovat povinnosti jen na základě a v mezích zákona; srov. čl. 104 Ústavy) měla notifikační povinnost, soud nenachází rozdíly mezi účelem *neplacení* místního poplatku a *osvobozením* od něj.

39. Jak soud uvedl již v bodě 21 shora, na základě výše uvedeného se v obecné rovině kloní k závěru žalovaného, dle něhož neplacení místního poplatku ze vstupného dle § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích *pravděpodobně* představuje osvobození od místního poplatku. Bylo-li by tomu tak, žalobkyně měla splnit ohlašovací povinnost dle § 14a odst. 1 téhož zákona. Pokud ji nesplnila, její nárok na osvobození (neplacení) zanikl. Tento výklad dle soudu nejlépe vystihuje racionální nastavení mechanismu vzniku, hlášení a placení místního poplatku ze vstupného. Soud již ovšem shora nastínil, že tento „nejlepší“ výklad, není jediným možným. S ohledem na nejednoznačnost terminologie zákona o místních poplatcích má soud pochopení pro potenciální adresáty § 6 odst. 1 věty poslední, kteří nedovodí, že neplacení poplatku je pouze „převlečeným“ osvobozením od tohoto poplatku. Ostatně i soud musel za účelem zjištění nejpravděpodobnějšího významu tohoto ustanovení vyvinout nemalé interpretační úsilí. Neposkytuje-li § 6 odst. 1 věta poslední ve spojení s § 14a odst. 1 a 6 jasné a přímočaré stanovení notifikační povinnosti, vč. stanovení následků za její nesplnění (nejde o tzv. *legi certa*), patrně ani žalobkyně nemohla na základě takového znění zákona o místních poplatcích (nikoli vyhlášky) předvídat, že musela akci předem ohlásit. Pokud pak akci včas neohlásila, nemohla v tomto řízení čelit ani kvazisanekční povinnosti placení místního poplatku ze vstupného pro zánik nároku na osvobození, resp. zánik nároku na neplacení (§ 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích).

40. Soud si je vědom toho, že „*ne každá interpretační nejasnost povede v daňovém právu k výkladu výhodnému pro soukromou osobu; bude tomu tak pouze tehdy, budou-li proti sobě stát srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy. Srovnatelně přesvědčivé jsou výkladové alternativy tehdy, není-li žádná z nich zjevně a jednoznačně přesvědčivější než alternativy ostatní; nestačí tedy, že určitá alternativa je o něco přesvědčivější než jiná (jiné). Obě alternativy jsou v nyní projednávaném případě velmi dobře hajitelné a srovnatelně přesvědčivé, neboť jsou opřeny o racionální argumentaci a obecně uznávané výkladové metody a žádná z nich není zjevně přesvědčivější než alternativa opačná. Proto je nezbytné přiklonit se k té z nich, která je pro soukromou osobu [...] výhodnější*“ (viz rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2017, čj. 2 Afs 62/2017-37, č. 3636/2017 Sb. NSS, *ACE Trade*, bod 34, resp. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS, *Komerční banka*, bod 64).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

41. Obdobná situace přitom nastala i v posuzovaném případě. Soud důvodně pochyboval o správnosti závěrů žalovaného. Jakkoli jeho výklad zákona soud považoval ze shora rozvedených důvodů za přesvědčivější, nelze říct, že jde o situaci, v níž by šlo o jednoznačnou výkladovou variantu. Za takové situace se soud musel přiklonit k dobře představitelné alternativní interpretaci, která lépe chrání práva žalobkyně. Na základě nejednoznačné terminologie zákona o místních poplatcích nelze dovodit, že by institut osvobození byl sběrnou kategorií, do níž by bylo možné zařadit také případy, kdy zákonodárce vyjmul konkrétní typy situací či osob z poplatkové povinnosti.

42. Tedy, ve smyslu výše uvedené judikatury a s respektem k zásadě *in dubio mitius*, dle soudu převážil nad jinými interpretačními alternativami výklad, že vyjmutí z poplatkové povinnosti dle § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích, nelze považovat za osvobození dle téhož zákona. Pokud by na žalobkyni dopadala výluka dle § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích, nemohl jí dle § 14a odst. 6 téhož zákona v důsledku nesplnění ohlašovací povinnosti zaniknout nárok na neplacení místního poplatku ze vstupného, jak uzavřel žalovaný. Dikce § 14a odst. 6 totiž výslovně počítá pouze se zánikem osvobození či úlevy. Toto ustanovení mlčí ohledně vyjmutí z povinnosti platit místní poplatek.

Procesní pochybení

43. V návaznosti na nesprávný názor, dle něž § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích, představuje osvobození od poplatků, žalovaný měl za to, že žalobkyně musela již při ohlášení podle § 14a odst. 1 zákona o místních poplatcích oznámit, že celý výtěžek z představení je určen na charitativní a veřejně prospěšné účely. Pokud tak neučinila, nárok na osvobození od místního poplatku jí zanikl dle § 14a odst. 6 téhož zákona. Vyplývá to například ze s. 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy odvolání žalobkyně nevyhověl, protože nepodala ohlášení dle § 14a odst. 1 zákona o místních poplatcích, v důsledku čehož ji stíhala sankce ztráty osvobození dle cit. § 14a odst. 6. Jelikož jádro sporu dle něj spočívalo v jiné otázce (absenci ohlášení), žalovaný se odmítl podrobněji zabývat tím, zda žalobkyně prokázala, že celý výtěžek z představení odvedla na charitativní účely. Přitom nelze pominout, že sám žalovaný identifikoval v postupu správce poplatku procesní chyby stran prokazování užití výtěžku ze vstupného, avšak rezignoval na jejich napravení v odvolacím řízení. Jakkoli žalobkyně navrhovala provedení konkrétních důkazů, žalovaný v odvolacím řízení ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu nedoplňoval dokazování pro jeho nadbytečnost (s. 10 napadeného rozhodnutí).

44. Nelze opomenout, že žalovaný na s. 12 napadeného rozhodnutí v reakci na závěry správce poplatku, že žalobkyně neprokázala skutečnost, že celý výtěžek z představení odvedla na charitativní účely, uvedl, že „s tímto hodnocením ztotožňuje, nicméně podotýká, že v takovém případě, pokud to správce poplatku považoval za rozhodující otázku, měl odvolatelku vyzvat podle § 92 odst. 4 daňového řádu k prokázání přímých výdajů s pořádáním akce, případně využít postup k odstranění pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu“. S tímto postřehem žalovaného soud souzní. Za daných skutkových okolností jistě bylo na místě, aby správce poplatku vydal řádnou výzvu dle § 92 daňového řádu k prokázání skutečností rozhodných k určení povahy představení (konkrétně k prokázání přímých výdajů), a tedy, zda žalobkyně ve smyslu § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích odvedla celý výtěžek ze vstupného na charitativní účely, nebo ne. Pokud za takovou výzvu žalovaný nepovažoval obecnou výzvu správce poplatku ze dne 24. 10. 2022 Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(na kterou žalobkyně reagovala e-mailem ze dne 7. 11. 2022 neopatřeným zaručeným elektronickým podpisem), není úkolem soudu tento jeho závěr přehodnocovat v nynějším řízení.

45. Žalovaný také opětovně zdůraznil (viz již shora), že kvůli zániku nároku na osvobození od poplatku dle § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích pro jeho pozdní uplatnění, resp. ohlášení údaje rozhodného pro osvobození, sám v odvolacím řízení nevyžýval žalobkyni k prokázání přímých výdajů pro nadbytečnost eventuelních skutkových zjištění. Ta dle něj nemohla na výsledku řízení nic změnit. Ze stejného důvodu, tedy z důvodu nadbytečnosti, neprovedl ani další žalobkyní navrhované důkazy stanovami žalobkyně ze dne 27. 7. 2015, usnesením Evropského parlamentu č. 2013/2981(RSP) ze dne 12. 12. 2013 a e-mailovou zprávou adresovanou správci poplatku ze dne 7. 11. 2022 vč. příloh.

46. Dle žalovaného měl správce poplatku vyzvat žalobkyni k doplnění podkladů v listinné podobě, pokud je žalobkyně doručila pouze formou e-mailové zprávy bez zaručeného elektronického podpisu. Žalovaný v tomto dal za pravdu žalobkyni ohledně jejího tvrzení, že správce poplatku postupoval příliš formalisticky (s. 13 napadeného rozhodnutí). Konkrétně nezpochybnil, že podání e-mailovou zprávou bez uznávaného elektronického podpisu bez následného potvrzení do 5 dnů je neúčinné podle § 71 odst. 3 daňového řádu. Avšak s odkazem na metodický pokyn dodal, že v obecné rovině žalobkyně splnila podmínky pro to, aby umožnila správci daně použít tyto písemnosti jako důkaz nebo jako pomůcku. Správce daně ovšem těmito písemnostmi nedokazoval. Navzdory tomu žalovaný, opět se stejnou argumentací, nedoplnil dokazování těmito písemnostmi, neboť dle něj kvůli opožděnému ohlášení údajů rozhodných pro osvobození není rozhodnou otázkou, zda žalobkyně naplnila podmínky § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích. To ostatně platí i o dalších důkazech žalobkyně, a to sice o překladu dříve v anglickém jazyce předložených písemností. O nich měl žalovaný za to, že byly předloženy v souladu s § 76 odst. 2 daňového řádu, dále o stanovách odvolatelky, výpisu z bankovního účtu u Fio banka, a.s. ze dne 1. 10. 2022 (za období od 1. 9. 2022 do 30. 9. 2022), potvrzení o podmínkách měnové konverze CYRRUS FX, a. s. ze dne 19. 9. 2022, úředním překladu potvrzení finančního úřadu Ministerstva financí Spojených států amerických ze dne 4. 4. 2022 i o informaci z webových stránek finančního úřadu Spojených států amerických.

47. Dlužno dodat, že žalovaný správci poplatku vyčetl také to, že na základě čestného prohlášení jednatele žalobkyně ze dne 4. 10. 2022, které dle něj nebylo způsobilým důkazním prostředkem, měl jednatele žalobkyně k okolnostem tohoto případu vyslechnout (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005-43, č. 1049/2007 Sb. NSS). Neprovedení výslechu ovšem nepovažoval za vadu, jelikož uzavřel, že žalobkyně ztratila nárok na osvobození od místního poplatku dle § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích. Tento jeho závěr, jak již soud opakovaně uvedl, ovšem neobstál, a tedy bude na správních orgánech, aby, jako u jiných důkazních prostředků, podrobně ověřily skutkové tvrzení žalobkyně, že výtěžek ze vstupného zcela odvedla na charitativní či veřejně prospěšné účely.

48. Jak soud vysvětlil výše, neztotožnil se s tím, jak žalovaný v této věci vyložil § 6 odst. 1 větu poslední a § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích. Proto v tomto případě „obživla“ veškerá shora rekapitulovaná procesní pochybení správce poplatku, která žalovaný pro jeho mylný právní názor nenapravit v průběhu odvolacího řízení. Soud za Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

těchto okolností musel rozhodnutí žalovaného zrušit a poskytnout mu prostor k tomu, aby tato jím zjištěná pochybení a nezákonnosti sám odstranil. Takový postup odpovídá zásadě subsidiarity soudního přezkumu.

49. Pouze nad rámec nezbytně nutného soud upozorňuje žalovaného na to, že žalobkyně v e-mailu ze dne 7. 11. 2022 uvedla, že veškerý výtěžek z představení, které organizovala v Brně a v Praze, odvedla souboru Shen Yun Performing Arts. Inc., což má vyplývat z jí předložených dokumentů. Proto by správní orgány neměly v dalším řízení opomenout, že jsou místně příslušné řešit pouze poplatkovou povinnost, která se týká pražských představení.

Správce poplatku neměl informace o charitativním charakteru představení

50. Soud se naopak neztotožnil s žalobkyní v tom, že správce poplatku měl již před vydáním platebního výměru informaci, že jí pořádaná představení naplňují podmínky pro výjimku z poplatkové povinnosti. Poukaz na to, že žalobkyně měla dle svých stanov povinnost odevzdat veškerý výtěžek z pořádaných představení umělecké společnosti Shen Yun Performing Arts. Inc., v tomto směru neobstojí. Předně proklamace ze stanov nedokládá reálné odvedení výtěžku na charitativní akce ve smyslu § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích. Ze stanov také není patrný (respektive dostatečně doložený) charitativní charakter Shen Yun Performing Arts. Inc. Z ničeho také nevyplývá, že správce poplatku mohl ve smyslu § 14a odst. 5 zákona o místních poplatcích automatizovaným způsobem zjistit rozhodné údaje z jemu přístupných rejstříků či evidencí. Navíc, jak vyplývá z komentáře ASPI, tyto údaje se týkají spíše informací o věku poplatníka, dále o tom, od jakého data do jakého data byla osoba přihlášena v obci, případně také informace o přihlášení na adrese obecního úřadu. Jedná se tedy spíše o údaje o fyzických osobách. V tomto ohledu nelze opomenout ani správný postřeh žalovaného, že vlastní stanovy, které žalobkyně zveřejnila v sbírce listin obchodního rejstříku, nejsou strojově čitelné, a tedy lze stěží s jejich obsahem pracovat automatizovaným způsobem ve smyslu § 14a odst. 5 zákona o místních poplatcích.

51. Lichá je také domněnka žalobkyně, že správce poplatku o charitativní povaze představení věděl, neboť již v roce 2013 v návaznosti na konání akce Shen Yun správci poplatku sdělila charakter akce konané téhož roku a odevzdávání výtěžku neziskové organizaci. I pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, soud se ztotožnil s žalovaným, že poplatník místního poplatku u jedné jeho akce nemůže *en bloc* pro všechny další eventuální případy nahlásit údaje rozhodné pro neplacení poplatku (srov. § 5 odst. 4 vyhlášky, dle něž se ohlašovací povinnost vztahuje také na opakující se akce). Zejména tomu není tak, pokud se žalobkyně dovolává údajů o „charitativnosti“ jejího představení přibližně devět let po uskutečnění první kulturní akce. I pokud by se skutečně jednalo o obdobné představení, které pořádala tatáž žalobkyně, správce poplatku nemůže na základě několik let starého nahlášení údajů bez dalšího uzavřít, že žalobkyně nemusela platit poplatek ze vstupného na základě § 6 odst. 1 věty poslední zákona o místních poplatcích.

52. Soud se nemohl věcně zabývat otázkou přiměřenosti výše vyměřeného místního poplatku, jelikož správní orgány nejprve budou muset v dalším řízení zjistit, zda žalobkyně místní poplatek ve smyslu § 6 odst. 1 věta poslední zákona o místních poplatcích, platí, či nikoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech

53. Soud shledal žalobu důvodnou (výrok I). Proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil dílem pro nezákonnost, dílem pro z ní plynoucí vady řízení. Věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve rušícím rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný nemůže žalobkyni odepřít nárok na neplacení místního poplatku ze vstupného s odkazem na § 14a odst. 6 zákona o místních poplatcích. V dalším řízení se bude žalovaný zabývat otázkou, zda žalobkyně *zcela* splnila podmínky pro neplacení místního poplatku ve smyslu cit. § 6 odst. 1. K tomu ji v souladu s výše uvedeným zašle konkrétně formulovanou výzvu k doplnění rozhodných údajů.

54. Ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení (výrok II). Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na jejího přiznání odkladného účinku ve výši 4 000 Kč a náklady zastoupení. Mimosmluvní odměna zástupkyně činí 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby a účast na jednání) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (**advokátní tarif**). Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů její zástupkyně ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše nákladů tedy činí 14 200 Kč, které je žalovaný povinen uhradit žalobkyni v přiměřené lhůtě k rukám zástupkyně žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládá výrok II vykonatelného rozhodnutí, může oprávněná (žalobkyně) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 21. října 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.